

HŰSÉG

Kispál Csilla

Hűség

Hiába könyörgött a Révkalauz,
a Lámpás őrzője,
ha egyszer megindult a térképen
a kapitány körzője,
azt megállítani nem lehetett,
hasztalan sírtak a kétségbeesett
tengeri szelek.
Száz falon és vízen át is
hallatszott a szirének nótája,
a dal, mellyel Eldorado délibábja
halálos csapdáját rázárja.
Nem tartóztatta a Kedves
csak állt és némán szenvedett.
Ahogy máskor is tette,
ragaszkodott és engedett.
Hosszú, mély álmom volt a tengeri utazás
a felhőtől szennyes ég alatt.
Hogy élte túl a vizek börtönét a kalandor,
örökre titok marad.
Kinyitotta szemét
és egy rémálomra ébredt.
Szájából bűzös nyál csorgott
és egy bálvány előtt térdelt.
Nem bírt felkelni,
elméje béna volt és kába.
A lelke beleragadt a sárba,
mely makacsul magába zárta.
De a szabadság futára,
a friss szellő letett
hirtelen előtte
egy drága Levelet.
Szerelme küldetett
követet utána
a reménytelenségbe,
a kietlen pusztába.
S mint gyenge pókháló,
úgy foszlott le róla
a gonosz varázslat
fojtó béklyója.

Forrás: www.keresztenydalek.hu